

Středa Svatého týdne

📖 Iz 50,4-9a; Mt 26,14-25

Iz 50,4-9a

Pán, Hospodin, mi dal **dovedný jazyk**, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. **Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal**, jak je povinnost učedníka. **Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět**. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. **Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen**. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle – Pán, Hospodin, mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

Mt 26,14-25

Jeden z Dvanácti – **Jidáš Iškariotský** – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „**Co mi dáte, když vám ho zradím?**“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „**Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?**“ On řekl: „**Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.**“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „**Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.**“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „**Jsem to snad já, Pane?**“ Odpověděl: „**Kdo si se mnou namáčí**

rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „**Jsem to snad já, Mistře?**“ Odpověděl mu: „**Tys (to) řekl.**“

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“

V Jidášově otázce je už odpověď. Pro druhé je Ježíš „Pán“, pro něj je jen „mistr“. Zrada na Ježíši je už to, když ho považujeme za učitele života, a ne za život sám. Ježíš se stává z učitele Pánem tehdy, když pochopím, že mi je věrný v mé nevěrnosti, že se daruje mně, který ho zrazuji. Ta zrada není neočekávaná, Ježíš o ní ví; a přesto se vydává tomu, kdo ho vydává, a nebrání se tomu, kdo ho zrazuje. „**Neboť mocně vládne nad námi jeho milosrdenství a Hospodinova věrnost trvá navěky**“ (Žl 117,2).

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 6)

„**Trpělivý a milosrdný**“ je dvojí přívlastek, který se ve Starém zákoně často objevuje při popisu Boží přirozenosti. To, že je milosrdný, se odráží v mnoha událostech dějin spásy, kde jeho dobrota převažuje nad trestem a záhubou. Tuto velkolepost božského jednání ukazují obzvláště **žalmy**: „**On odpouští všechny tvé viny, on léčí všechny tvé neduhy. On vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věncí láskou a slitováním**“ (Žl 103/102,3-4). Ještě výslovněji potvrzuje konkrétní znaky milosrdenství další žalm: „**Zjednává právo utlačeným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje vězně, Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin napřimuje sklíčené, Hospodin miluje spravedlivé, Hospodin chrání přistěhovalce, podporuje sirotka a vdovu, ale mate cestu bezbožníků**“ (Žl 146/145,7-9). A konečně i další žalmistova slova: „**Uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány uzdravuje... Pokorné Hospodin pozvedá, bezbožné však ponižuje k zemi**“ (Žl 147/146,3.6). **Boží milosrdenství** zkrátka není nějaká abstraktní idea, nýbrž konkrétní skutečnost, která zjevuje jeho lásku, podobně jako otec a matka jsou dojata svým dítětem až do hloubi svého nitra. Je opravdu na místě říci, že jde o niternou lásku. Pramení v nitru jako **hluboké přirozené citění tvořené něhou, soucitem, shovívavostí a odpuštěním**.